

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1102 21 tháng 8 năm 2016

*Thơ ngỏ
Dâm Tánh*

*Dâm tánh tạo loạn trí chẳng minh
Tham dâm nguy biến tăng tai họa
Cần tu tự giải chuyển hành trình
Thông qua đời đạo hiểu thân mình*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Siêu âm là gì ?
- 2) Trời Phật đâu có cần loài người thông cảm?
- 3) Trời có gì đặc biệt hơn loài người? mà ai cũng muốn đến đó cả ?
- 4) Ở đời này người lường gạt có thành công không ?
- 5) Họ gạt được tiền, có xe hơi, nhà lầu vợ con sang trọng, tại sao Bé Tám nói họ gạt họ chỗ nào ?
- 6) Ăn sao mới là đúng, ngủ sao mới là vừa ?
- 7) Đêm nay hầu như Bé chưa ngủ, mới có 1 giờ 40 mà đã viết bài, Bé có gì bất ổn không ?

<p>1) <i>Hỏi: Siêu âm là gì ?</i></p> <p>TL: Thưa siêu âm là không nói bằng miệng môi, không âm thanh lời tạm mà hiểu, đó là siêu âm tự thức, cho nên nhiều người thiền đứng đặng, tự nhận thấy thoải mái và vui cười trong tâm sau giờ thiền, nó là một dịch vụ tiến hóa và một cơ duyên thông cảm Trời Phật.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Trời Phật đâu có cần loài người thông cảm?</i></p> <p>TL: Thưa vì loài người muốn tiến hóa tới cảnh giới Trời Phật, cho nên phải thông cảm Trời Phật trước khi đến đó.</p>
<p>3) <i>Hỏi: Trời có gì đặc biệt hơn loài người? mà ai cũng muốn đến đó cả ?</i></p> <p>TL: Thưa nhẹ thì làm Trời Phật, còn nặng thì chỉ lo đấu tranh và thua lỗ uổng cho một kiếp làm người ! Cho nên người đời khi chết xuống địa ngục ai cũng khóc cả, tại sao ? Thưa lúc sống biết được đường tu tiến mà không chịu tu, cho nên lúc chết tiếc uổng khóc lóc là vậy.</p>	<p>4) <i>Hỏi: Ở đời này người lười gặt có thành công không ?</i></p> <p>TL: Thưa người lười gặt, tưởng lầm là đã thành công, chứ chỉ có tiếp tục lười gặt người và lười chính mình mà không hay.</p>
<p>5) <i>Hỏi: Họ gặt được tiền, có xe hơi, nhà lầu vợ con sang trọng, tại sao Bé Tám nói họ gặt họ chỗ nào ?</i></p> <p>TL: Thưa họ tự gặt họ là tự tạo cho họ một tập quán xấu, ý lại nơi đồng tiền mà không hay, tưởng lầm là mình đã thành công giàu có, lúc chết mới biết được mình là một phần hồn ngu muội, không biết giúp mình tiến hóa, hướng ngoại cho nên giờ phút này mới bị thảm thiết trong gông cùm, cho nên Bé khuyên Bạn đạo nên xét cho kỹ việc của mình làm, từ miếng ăn cho đến giấc ngủ, xem ta có phung phí và tự hại không ?</p>	<p>6) <i>Hỏi: Ăn sao mới là đúng, ngủ sao mới là vừa ?</i></p> <p>TL: Thưa ăn những món dễ tiêu như cơm với rau vừa ấm bụng, sau bốn tiếng đồng hồ thì sẽ tiêu hóa hết, không ăn cơm, rau, cá, thịt cộng với những món thích khẩu nhai không kỹ thì hậu quả bộ tiêu hóa làm việc rất nhiều và thực phẩm bị ứ đọng lên men khó tiêu và sanh ra bệnh mà không hay, ban ngày phải nghĩ nhưng điều thiện lành hay niệm Phật thì tối lại sẽ có giấc ngủ êm ả và dễ chịu, không có ác mộng chiêm bao, trong giấc ngủ. Đó là trật tự của cuộc sống, người sống có trật tự, thì dễ tu và khối óc dễ tiến hóa tới thanh nhẹ, ngược lại thì sẽ tự tạo cho khối thần kinh và nội khoa tâm lý rối loạn, rất khó tu và khó tiến.</p>
<p>7) <i>Hỏi: Đêm nay hầu như Bé chưa ngủ, mới có 1 giờ 40 mà đã viết bài, Bé có gì bất ổn không ?</i></p> <p>TL: Thưa Bé không có gì bất ổn cả, Bé nhìn thấy Bạn đạo ăn uống và suy tư mất trật tự rất nhiều, cho nên Bé thức sớm để viết bài tâm tình nhắc nhở cho nhau, khi sự nhắc nhở được truyền cảm đến các Bạn thì Bé sẽ có một giấc ngủ triền miên khỏe mạnh.</p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Thoát Dục

Nhơn sanh cơ cấu chuyển phân màu
Tạo dục quý thân thuyết đôi trao
Qui hội chơn hồn trong thức giác
Thực hành thanh tịnh trở về mau.

Về mau qui hội xét đuôi đầu
Rõ lẽ cần khôn rõ nhiệm màu
Chơn điển qui hồn thanh tịnh giác
Sơn hà tươi đẹp dẹp u sầu.

U sầu vì tâm còn tạo dục
Tự tắm hổ sâu nhịp khổ đau
Hồn xác yếu hèn vì loạn động
Khổ bao là khổ thức cơ cầu.

Cơ cầu thanh trước khó đào sâu
Hồn vía cộng đồng chẳng ngộ đầu!
Hương ngoại gieo buồn trong nội thức
Khổ hạnh chơn pháp tự đào sâu.

Đào sâu quán chuyển tâm thường dục
Dẹp bỏ giao thừa trong một kiếp
Giải nghiệp trần tâm chẳng có phiền
Hư vô thanh tịnh thạch bàn yên.

Bàn yên giải tỏa trí tâm phiền
Cảm thức hồi sinh trí vẫn yên
Tận hưởng nguồn thanh trời triển định
Thanh bình trong thức vẫn tâm xuyên.

Tâm xuyên bén giác qui nguồn cội
Cấu trúc siêu nhiên tự chuyển hồi
Thức giác tâm Không rõ ngộ ngôi
Bền tâm xây dựng chẳng sang tồi.

Sang tồi vì bởi còn mê chấp
Ngộ đạo trong tâm đi đứng ngồi
Vui đẹp tràn đầy tình bạn hữu
Qui y thanh nhẹ chẳng sang tồi.

Sang tồi tại thế tự tạo ngôi
Tan tựu tựu tan tự qui hồi
Thoát dục chơn không lòng giải thoát
Vốn Không tái ngộ vạn điều trôi.

Điều trôi dĩ vãng đều không có
Học trả trả vay dọ hỏi mò
Qui định từ hồi duyên tự thức
Qui không mới rõ điển tôn kho.

Tôn kho vô tận chẳng quanh co
Rõ lẽ Trời ban đã dặn dò
Chớ vội mưu cầu duyên đồ võ
Thực hành thanh tịnh niệm Nam Mô.

Nam Mô lục tự khai hành triển
Thức giác bình tâm chẳng cảm phiền
Chơn đạo trong lòng qui tự đắc
Sửa mình liên tục dẹp phàm điên.

Phàm điên tạo dục gây phiền não
Nặng nợ trần gian khó bước vào
Vũ trụ cần khôn nào hoại nát
Vui cùng Trời Phật rõ chiều cao.

Chiều cao xoay chuyển không ngừng nghỉ
Quán độ trần gian chuyển hợp thì
Đi lại thức hồn trong một kiếp
Bình tâm thanh tịnh tự bàn thi.

Bàn thi đời đạo quay quần chuyển
Gút mắt khai thông đạt pháp huyền
Sáng chói huyền thiên nay tận độ
Duyên lành tự học tự tham thiên.

Tham thiên nhập định tự tâm xuyên
Thắng cảnh siêu nhiên sẵn nói liền
Qui nhứt tâm hành năng tự đạt
Cảm minh thiên địa giải tâm phiền.

Tâm phiền vì bởi lòng xao xuyên
Khó hiểu huyền cơ khó ở yên
Thử thách muôn chiều gieo vọng động
Hương về thanh tịnh rõ huyền thiên.

Huyền thiên bí pháp trong thanh tịnh
Thực hiện công phu tự phát minh
Giao cảm qui hồn chơn giác lý
Nơi nào cũng vậy cũng đều khinh.

Đều khinh khai triển muôn tình đạo
Thức giác qui không tự bước vào
Cao đẹp lòng thành duyên tận độ
Cứu hồn vượt khỏi dục sanh mầu.

Sanh mầu ô trước kẻ trước sau
Tranh chấp chấp tranh tạo khác mầu
Điển giới qui hồi chung một mối
Sắc không không sắc chẳng tô mầu.

Tô mầu đội lớp trần gian trước
Che đậy chơn lòng đầy uất khí
Khổ cánh đầy thân trong cực nhọc
Bất minh chơn đạo tự làm suy.

Làm suy cơ thể Trời ban phước
Tự diệt hồn linh về địa phủ
Khốc lóc thở than đầy máu lệ
Cực hình tự tạo biết mình ngu.

Mình ngu tự khép mạng vào tù
Tha thiết cầu xin rõ ý ngu
Chật vật đủ điều than thở thở
Chẳng ai đếm xia đến người ngu.

Người ngu vì bởi chưa minh đạo
Tạo dục trần tâm khó bước vào
Thiên lý hành trình duyên tự thức
Tự tu giải tỏa ở tầng cao.

Tầng cao chiếu rọi ánh trắng sao
Mát mẽ thương yêu kếp với dào
Cao đẹp tràn đầy duyên hợp thức
Quán thông chơn pháp rõ chiều cao.

Chiều cao chiếu độ nhơn sinh nhận
Học hỏi tràn đầy nghĩa với ân
Thanh tịnh do Trời duyên tận độ
Thực hành chơn pháp tự mình phân.

Mình phân đời đạo chuyển bao lần
Không có có không tự xét phân
Duyên đạo tình đời nay được ngộ
Giải lần chơn lý đạt thanh lần.

Lương Sĩ Hằng.
Manila, 16-04-1987

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

KHÓA TỊNH KHẨU TẠI BIG BEAR - (Cuốn 3)

Bạn đạo: Bạch Thầy, con không có bị nặng ngực, mà con cứ mỗi cái đỉnh đầu con nó tức, nó làm như là nó không bung ra được cái gì đó, nó cứ tức tức ở đây này.

Đức Thầy: Thì làm Pháp Luân nhiều thì tự nhiên nó giải ra.

Bạn đạo: Bạch Thầy, còn Chiếu Minh của con thì con nắm một hơi xong nó..., thường thường là hồi đó là con thở được, bạch Thầy.

Đức Thầy: Bây giờ ngồi làm Pháp Luân, ngồi tập chưa?

Bạn đạo: Dạ con chưa, chưa có ai chỉ. Chị Ba chị chỉ cho con từ hồi tám chín năm về trước, rồi giờ

con về bên đó con có một mình đó, dạ.

Đức Thầy: ... ở đây sẵn chị Ba chị chỉ làm Pháp Luân Thường Chuyển luôn đi. Làm Pháp Luân Thường Chuyển cho nhiều, con người nó vui, nó không có buồn tủi nữa.

Bạn đạo: Dạ, con về cái tiểu bang đó thì cũng có một mình. Trước khi con ở bên đó có người người ta lãnh con về đây, mà con nghĩ tại vì nó không hợp; con thấy cái gia đình của người ta và gia đình của con nó không hợp cho nên con thôi. Trời đưa con đi đâu, con tin tưởng, Bề Trên đưa con đi đâu thì con đi đó. Thành ra con qua bên đó con cũng không được ăn xã hội, không gì hết, tự làm được có 101 đồng tiền giấy thôi. Thế xong cái tự đi làm lấy, nuôi cháu thôi chứ không có ăn được xã hội.

Đức Thầy: Cái số con là hết gạo có thần lực giúp, không có lo.

Bạn đạo: Dạ, bạch Thầy, con...

Đức Thầy: Yên tâm đi, bây giờ tu Vô Vi là sướng, không có sao hết.

Bạn đạo: Bạch Thầy, sao cuộc đời con mang nhiều số tám quá Thầy? Thừa, toàn là số tám không vậy Thầy?

Đức Thầy: Số tám là gì?

Bạn đạo: Số 8 là cái gì cũng 8, rồi 88, rồi 98,

Đức Thầy: Đi tu cũng gặp Ông Tám luôn (Thầy và bạn đạo cùng cười)

Bạn đạo: Dạ, con đi Vô Vi con cũng gặp thầy Tám nữa.

Đức Thầy: Ồ, vậy tốt rồi!

Bạn đạo: Thành ra cuộc đời con toàn số 8. Mà con cũng nghĩ con không có gì.

Đức Thầy: Hai không gộp lại thành số tám.

Bạn đạo: Dạ. Rồi con làm thì nhiều tiền lắm Thầy, mà hai jobs, mà bạch Thầy, bây giờ con cũng không có, tui con không!

Đức Thầy: Thì tại vì số tám (Thầy và bạn đạo cùng cười). Trong "không", bây giờ tu, nó "không" cái nữa, cái nó mới đặc đạo.

Bạn đạo: Dạ, hiện giờ con vẫn đang còn giữ hai jobs; nhưng mà con drop (giảm, bỏ) bớt giờ đó Thầy, con còn giữ khoảng chừng năm mươi mấy tiếng thôi. Nhưng mà con gặp Thầy, con cũng nói với con Tâm, nếu con đi gặp Thầy chuyến này được, về chắc con không có làm, con bỏ bớt, con còn giữ lại một job là bốn chục tiếng.

Đức Thầy: Ừ, đủ ăn để tu thôi.

Bạn đạo: Cháu nó cũng nói vậy, nó nói: "Má đi gặp Thầy Tám, ông Tám..."

Đức Thầy: Com xì dầu, ba cọng rau, đâu có xài gì nhiều đâu?!

Bạn đạo: ...thì về Má bỏ bớt nhà hàng đi; để Má làm nhà hàng ba cái đó nó lôi kéo Má!" Thì con đi làm nhà hàng thì con cũng xách đồ ăn y như là hăng thôi, nhà hàng không có thiếu một cái gì hết. Bạch Thầy, mà con không có dùng được cái gì hết đó, thành ra con cứ một ngày hai túi con xách như vậy nè! Thành ra con người con, con nghĩ rằng con tu không có tiến được là tại vì con làm nhiều quá, thể xác con nó mệt mỏi. Cho nên con nghĩ chuyến này về chắc con bỏ bớt luôn. Thì thằng con, cháu nó cũng nói con là "Má đi chuyến này về, con nói Má bỏ bớt nhà hàng đi. Má cứ ôm hoài, người Má ốm nhom ốm nhắt mà Má cứ ôm hoài!"

Đức Thầy: Minh tu để cho Lục Căn Lục Trần nó tu với, mình ép nó quá nó cũng khùng luôn, nó không tu được đâu!

Bạn đạo: Dạ. Bạch Thầy, con ngủ không đủ đâu! Con biết là con ngủ không có đủ.

Đức Thầy: Ngủ không đủ, đầu nặng.

Bạn đạo: Dạ. Một ngày, khi con làm hết 15, 16 tiếng rồi, rồi giờ đâu mà com nước? Giờ đâu mà thiên? Giờ đâu mà còn làm bao nhiêu chuyện nữa? Kính thưa Thầy, vậy là, chắc con về con bỏ bớt một job đi, làm một job.

Đức Thầy: Làm một job, ăn không hết, làm làm chi nhiều vậy?!

Bạn đạo: Dạ. Kính thưa Thầy, con cũng không có gì đáng, thế con cảm ơn, con xin cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Cảm ơn chị.

Bạn đạo: Mời chị Đức.

Bạn đạo: Hôm nay con lên đây, trước là nói về quá trình tu học mà Trời thương cho một cái kiếp nghèo, thì cái nghèo của con nó... thì cái gì nó cũng qua hết rồi, hết sợ rồi; như điếc, hết sợ sủng rồi! Thành thử ra chia sẻ những cái phần mà nghèo của con. Khi mà con tu, bước vô được cái Pháp Vô Vi này đó thì những cái chuyện gì đến

con tưởng như không: thì từ có nhà cho hết nhà; từ có tiệm hết tiệm; từ có tiền, hết tiền; bây giờ chỉ còn có cái tu! Thì bây giờ đây thì chia sẻ những cái phần mà trên cái sự tu học mà bị gặp nhiều khó khăn hiểm trở: đói mà không gạo ăn, mà đến nỗi không tiền trả tiền nhà; nhưng mà ra mượn nhà cũng chẳng có tiền mà dám đi mượn.

Đức Thầy: Rồi còn đi trị bệnh cho người ta nữa.

Bạn đạo: Dạ, còn đi trị bệnh. Thì bây giờ đó, thì cũng chia sẻ cái này cho các bác để lấy kinh nghiệm của con, đã học qua thì chia sẻ những cái phần này. Khi mà con có nhà, bắt đầu cái đi qua để mua; cái nhà chùa thì nhà chùa cho mượn 10.000 để phụ vô cho đủ; thì ông xã ông lấy đi uỳnh bài, trong vòng có tuần lễ sạch trơn luôn! Cái tới ngày mà close escrow (ký giao kèo) thì nói là: "Hết tiền, thua hết rồi!" Nói đi chơi voi! Thôi, bây giờ thua hết rồi, biết làm sao? Cái dọn ra ngoài với má, với hai người em. Thì dọn ở chung, thì thằng cháu nó chửi! Nó chửi thì chửi, mình bây giờ ở đậu rồi! Đó, cái kêu ông mượn nhà thì ông biểu: "Mượn nhà tiền không có làm sao đi mượn?" Cái, ông nói: Thôi, từ rày sắp tới mượn nhà lo mượn đi, ông không lo nữa. Tôi nói, "Ồ, thôi được, để tôi đi lo!" Đi ra mượn cái nhà, mà sự thật trong túi không có một đồng xu! Đi mượn cái nhà, cái bà bạn á thì bả sợ người ta giật hụi, bả đi hốt; rồi đi may đồ, thì may cho bả; hỏi, "Bà có muốn mượn tiền không?" Tôi nói: "Tôi khát nước, cần nước uống; bà cho, sao tôi không uống được?!" Cái, thì bà cho mượn được 300; rồi bà chị thì cho được 200, là được 500; mượn được căn nhà rồi. Cái, bà bạn thì cho mượn 100 mua đồ ăn, thì tôi thấy: tại sao cái ý chí tôi lại mạnh? Thì tôi nghe đoạn băng Thầy nói: "Đó, người tu đùng có sợ nghèo. Đói, chấp nhận đói; no, chấp nhận no; ngồi giữa trời cũng cảm động lòng Trời, người ta cũng mang tới cho ăn". Cái, từ đó ý chí tôi mạnh thôi. "Thôi kệ, bây giờ nghèo chết bỏ cũng được. Thế nào cũng ra gò năm, có một vương! Lo lắm cũng có một vương!"

Tôi mượn tiền, bắt đầu mượn tiền chớ, mượn đóng tiền nhà tháng này là kể như không có tiền nữa. Tôi nói con tôi: "Thôi, mỗi đứa kéo một cái Sleeping bag (túi ngủ) đi con." Hỏi: "Chi vậy?" "Đi ra công viên ngủ đi, thế nào mình cũng ra gò, thôi bây giờ mình ra gò trước đi. Ra gò!" "Má

nói gì thấy ngán quá vậy?" Nói xong cái điện đàm tới gặp Thầy, cái tự nhiên tôi bộc phát ra mà tôi học cái chữ nghèo, học hoài không xong! Thầy nói: "Nghèo nhưng mà tâm biết Trời Phật. Ông Bush còn o bé cho nghèo!" Tự nhiên sao cái tôi nghĩ tới chuyện đi xin tiền xã hội. Mà hồi xưa xin tiền xã hội, con nhỏ cháu hồi xưa ở tiểu bang khác, ở chung một đảo, nó qua, tôi bảo lãnh nó qua; nó đi làm worker (nhân viên, người làm việc) ở trồng, cái nó gửi một cái đơn trước, thằng Thanh điền trật lất! Xong nói: "Mày gửi cho Thím cái nữa!" Cái nó gửi cái nữa về. Điền xong rồi, cái: "Thôi, mình bỏ vô cái bao này đi cho khỏi bị nhả". Vô, cái nó tưởng mình worker, cái nó kêu con nhỏ đó ra. Kêu nhỏ ra, thì đi xin ngày 13 tây, 13 tây rồi đi vô nó hỏi, tôi hỏi chớ: "Phuong ơi, cái tiền này chừng nào mới có?" Nói, "Thím Swong ơi, trời ơi hai tuần lễ lận!" Tôi mới nói: "Hai tuần lễ, làm sao có tiền trả tiền nhà?" Nó nói, "Thôi, bây giờ có cách này tôi chỉ giúp Thím; đừng áy nha, Thím chủ nhà người Việt, hay người Mỹ?" Nói người Việt; cái nói, "Thôi, bây giờ Thím về biên cái đơn đi, nói là đuổi nhà đi, để nó cho Thím mau lẹ chút; khẩn cấp!" Tôi nói "Ừ há, để về kêu chủ nhà." Cái, tôi kêu chủ nhà; chủ nhà nói lại. Tôi nói, "Mày biên đi, tháng này tao không có tiền nhà, mày cũng không có tiền đóng tiền nhà nữa!" Cái, nó biên, nó để là "Khẩn cấp!" Đi vô, cái nó cho 400, 400 liền! Thì đi về được xoay sở, đóng được tiền nhà tháng đó. Cái, từ ngày đó tới giờ thì cái chuyện tu của tôi thì nghèo tới đâu tôi cũng không sợ. Bây giờ thiếu nợ tiền nhà, ông xã tôi ông bán tiệm, ông làm đầu không biết: hết 15,000 thuế. Cái, má bà Nở lên, bà Nở nói: "Giờ bà đừng có lo!" "Tôi có lo cái gì đâu, thì thiếu nợ, ai bắt đi ở tù thì ở tù; ai biết làm sao bây giờ? Không có tiền!" Cái bả nói: "No, No! Như vậy làm sao mà buồn cái gì ở đâu?!" Cái tôi nói, "Thiệt!" Bả nói: "Điếc không sợ súng!" Cái tôi nói: "Thôi, thầy kệ nó! Ông Thầy còn đi ở tù, tôi đi ở tù đâu có sao?!"

Đức Thầy: Không có sao hết á!

Bạn đạo: Không sao.

Đức Thầy: Ở tù còn sướng hơn làm Chủ tịch Phường mà!

Bạn đạo: Dạ. Thì từ ngày đó giờ ý chí tôi mạnh

rồi. Tôi hướng về cái đường tu; cái chuyện gì đến, nghèo, thầy kệ; đói, thầy kệ; đi tới đâu tôi cũng đi. Tôi biết là tôi xuống đây là tôi đi tay không ra, không có được gì! Thành thử, chia sẻ với các bác, các anh chị: Vững tâm trên đường tu học. Thành ra tôi cũng cảm ơn, đội ơn Thầy.

Đức Thầy: Vững tâm nghe lời "cải tạo Tám" là không có sợ!

Bạn đạo: Dạ. Nhưng mà bây giờ sao mà con khách hàng đông quá vậy Thầy? Nhiều người trặc giò, trặc chân, một tháng nó đông quá đi, con làm việc rất là nhiều!

Đức Thầy: Con trị giùm chị Khế, chân nhức đây này.

Bạn đạo: Nhưng mà không hiểu cái duyên gì mà con cũng chẳng biết tại sao con làm hết?! Nhiều khi con không hiểu được, nói thật!

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Đó, thì con, trước khi mà ai lại thì con sửa mỗi người thì con định tâm rồi niệm Phật thôi, chứ con không biết làm gì hơn. Con nói, "Trời Phật cho con sửa đâu hết đó là con tiếp tục làm; còn mà sửa không hết là con đẹp luôn; bắt vụ lợi."

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Thì cũng Trời Phật chứng cái tâm thành của con. Nhưng con thì nói thiệt không có lấy tiền ai; mà nhiều khi họ cho một chút trái cây mà con không muốn lấy thì họ năn nỉ quá, nhưng mà con bắt buộc nhận cái lộc đó. Nhưng Thầy, có cái gì sao không? Thầy cho con biết.

Đức Thầy: Không sao, không sao!

Bạn đạo: Nhiều đó, con xin cảm ơn Thầy. Dạ, cảm ơn các bác, các anh chị.

Thông Báo của Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California

Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California xin trân trọng thông báo đến quý bạn đạo Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy sẽ được tổ chức vào ngày Chủ Nhật 25 tháng 9 năm 2016 tại Thiền Viện Vĩ Kiên. Quý bạn đạo đến tham dự vui lòng mặc lễ phục trắng.

Bên cạnh đó Lễ tưởng niệm Đức Tổ Sư sẽ được tổ chức vào ngày 13 tháng 11 năm 2016 tại Thiền Viện Vĩ Kiên. Trước ngày lễ tưởng niệm Đức Tổ Sư, Hội có tổ chức khóa tịnh khẩu niệm Phật 3 ngày (từ 10/11 đến 12/11). Kính mong quý bạn đạo ghi danh tham dự.

Mọi liên lạc xin gọi về:

Kim Anh Nguyễn: 714-580-5388

Bảo Khanh Châu: 714-489-7767

Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California xin chân thành cảm ơn.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Xin quý đạo hữu hướng tâm cầu nguyện cho đạo hữu Huỳnh Thị Tiết (em của đạo hữu Huỳnh Thị Cao) từ trần ngày 16/08/2016 tại Thành Phố Hồ Chí Minh, hưởng thọ 69 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Hội Ái Hữu Vô Vi Pháp Quốc